

چند نکته در مورد ارزشیابی سهام دو باشگاه محبوب فوتبال در فرابورس

آن‌ها نزد مردم و در نهایت اقتصادی نزد سهامداران، این اقدام می‌تواند تأثیرات بسیار مثبت و عواقب منفی را به بار آورد. فراموش نکنیم که پیش فرض پذیرش سهام یک شرکت در بورس، سوددهی و عملکرد مثبت اقتصادی و اطمینان نسبت به این عملکرد در یک دورنمای حداقل ۵ ساله است. با توجه به گزارش حسابرس مستقل و بازرس قانونی مربوط به عملکرد و صورت‌های مالی منتهی به

پذیره‌نویسی و عرضه سهام دو باشگاه فرهنگی ورزشی پرسپولیس و استقلال (شرکت‌های سهامی عام) توسط سازمان خصوصی‌سازی از طریق فرابورس اعلام شد. یکی از دلایل مهم اعلام شده برای این اقدام، شفاف‌سازی و نظارت بر عملیات این دو مجموعه در راستای عملکرد به عنوان بنگاه‌های اقتصادی بوده است. با توجه به محبوبیت ملی این دو باشگاه و اهمیت تاثیرگذاری آتی عملکرد ورزشی

شاهین شایان آرانی

۳۱ تیرماه ۱۴۰۰ این دو باشگاه، موارد متعدد مشروط و عدم اظهارنظر به عنوان نکات منفی و بسیار نگران کننده وجود داشته که دورنمای عملکرد آتی، ارزیابی و قیمت گذاری سهام این دو باشگاه را به شدت تحت تأثیر منفی قرار داده است. به نظر می آید که واگذاری سهام با روش ارزشیابی مبتنی بر سوددهی وضع موجود، پایین و بر مبنی خالص ارزش دارایی‌ها (NAV) که مد نظر سازمان خصوصی سازی است بسیار چالش برانگیز و بی جهت بالا خواهد بود. اصولاً روش ارزشیابی مبتنی بر خالص ارزش دارایی‌ها برای شرکت‌ها و یا صندوق‌های سرمایه گذاری که دارایی‌های دست به نقد و نرخ خورده به صورت روزانه (از قبیل سهام شرکت‌های بورسی) را مدیریت می کنند، صورت می گیرد. این روش ارزشیابی توسط سازمان خصوصی سازی به این معنی است که اگر کل دارایی‌های این دو باشگاه را نقد و به فروش برسانند خالص مانده پس از پرداخت بدهی‌ها، ملاک ارزیابی قرار بگیرد. قرار نیست که سهامدارانی که سهام این دو باشگاه را خریداری می کنند یک چنین اقدامی کنند. اتفاقاً بر عکس انتظارات آنان سوددهی آتی و زنده کردن ارزش‌های پنهان در این دو مجموعه ورزشی به صورت اقتصادی و در قالب مدیریت حرفه‌ای و برنامه توسعه با ضمانت اجرایی مؤثر است. این هدفی است که مد نظر سهامداران، طرفداران، کل ملت و به ویژه سازمان خصوصی سازی است. سهامداران دارایی نمی خرند، بلکه سودهای آتی بنگاه اقتصادی را خریداری می کنند. اگر دارایی‌های یک بنگاه اقتصادی سودآوری نداشته باشند، فایده‌ای برای سهامداران

نخواهند داشت. پیشنهاد می شود که ارزشیابی بر مبنای خالص ارزش دارایی‌ها ملاک قرار نگیرد، چون غلط‌انداز بوده و احتمال ایجاد نارضایتی برای سهامداران را در آینده به همراه خواهد داشت. ارزش سهام را هم نباید به صورت مصنوعی حمایت کرد چون عملکرد اقتصادی و مدیریت این دو باشگاه را از شفافیت خارج خواهد کرد. انگیزه سهامداران با انگیزه طرفداران این دو باشگاه متفاوت است. سهامداران انتظار سود، رشد و توسعه داشته و طرفداران انتظار پیروزی در رقابت‌های داخلی و خارجی. اگر طرفداری سهامدار باشد هر دو انگیزه را خواهد داشت. پیشنهاد می شود که به عنوان روش "ارزشیابی جایگزین"، یک برنامه استراتژیک ۵ ساله توأم با بودجه لازم و روش‌های تأمین مالی توسط یک مجموعه مدیریتی حرفه‌ای برای احیای هر یک از این دو باشگاه مهم ورزشی ارائه و پس از ممیزی حرفه‌ای، مستقل و در صورت امکان بین‌المللی (Professional & Independent International Audit)، تضمین‌های لازم به عنوان ضمانت‌های اجرایی توسط مسئولین سازمان خصوصی سازی و دیگر

مراجع ذیربط در جهت احیا و محقق کردن برنامه‌ها با نظارت‌های دقیق و مستمر بر مجموعه ارائه شود. در آن صورت سودهای پیش‌بینی شده طبق برنامه احیا و استراتژیک این دو باشگاه می تواند ملاک برای ارزشیابی سهام آنها قرار بگیرند. به عبارتی دیگر سهامداران بر روی مدیریت حرفه‌ای، احیا پتانسیل‌ها، برنامه‌های توسعه و استراتژیک ممیزی شده این دو باشگاه ورزشی سرمایه گذاری خواهند کرد. این دو باشگاه نیاز به دارا بودن مدیریت حرفه‌ای، غیرسیاسی، مستقل، اقتصادی/ورزشی با برنامه استراتژیک با ضمانت اجرایی توأم با نظارت در جهت احیا و زنده کردن ارزش‌های پنهان و توانایی‌های بالقوه دارند. صرفاً پذیرش در فرابورس این هدف و مهم را محقق نخواهد کرد. ابتدا تضمین و تأکید بر دارا بودن مدیریت حرفه‌ای، مستقل و اقتصادی/ورزشی با برنامه مدون و سپس شفاف سازی و نظارت از طریق پذیرش در فرابورس متضمن موفقیت و عملکرد ضایع بخش برای طرفداران و سهامداران این دو باشگاه محبوب و ملی خواهد بود.

